

2 QUARTOS

CADA VIATJE.

2 QUARTOS

CADA VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITXO.

Redacció y Administració, Tarascó, 4, 1.er

Los nets dels almugàvers.

Los almugàvers, eran los còssos franchs del temps de la picó. Tot sovint feyan de las sévas. Una vegada 'ls hi passà pel cap calar foch a la vila de Perelada, confiada a sa guardia y custodia, y ho feren entregantse al saqueix mes horrorós, a la més descarada rampinya.

Los fills de aquesta mena de gent seguien las petjades de sos pares. Efectivament, los micalets, encare que dejenerats, eran uns verdaders almugàvers. Com aquells a cada paraula deyan un renech, regularment avans que la paraula, com los que avans de menjar res, tenen de ficarse una oliva a la boca, per fer gana. Quan entravan en campanya si podian fer nèt ben aviat, no esperavan a que fos tart, y en una paraula, eran tant almugàvers, com sos mateixos pares.

Després vingué la Gloriosa; los caps s'escalfaren, y 's feu una tercera edició dels almugàvers, que va sortir tant bruta de erradas, com lo número del Ponton; quan en lloch dels redactors, a l'impremta l'corretjeixen.

Si dels almugàvers primers hem de venir a parar als últims, veurem que l'especie humana va de cap per vall, y que aixís com n'hi ha que suposan que descendim del mico, no es cap disbarat suposar també que tal mico hem de tornar. «Memento homo quia micus fuiste; et in mico reverteris.»

No cal que 'us anomeni qui son los nets dels almugàvers. Bastaria que nostres avis

haguessin sortit de la tomba, com un ninot de la capsa, avuy fa vuit dias y que no s'haguessin tornat a ajeure fins lo diumenge a la nit.

Llavors haurian pogut admirar sas valentias. Llavors haurian vist com s'asbrabavan ab las criatures que venian Lo Ponton, ab l'auca del cipayo. Aixó de pegar a una criatura, demostra tenir un cor a proba de bomba, y que mes que aixó 's pot demanar a uns soldats que sobres tenir molt mala cara, cobran sis rals y las espardeyas?

Bè es veritat que alguns homes s'hi barrejaren, y que ells abandonaren lo camp per no tenir que fer una desgracia, porque al cap de vall, la canalla son masells y..... una trompada mas que importa al mundo?.... pero 'ls homes.... los homes ja es una altra questió.... aquestas son figas del cim de la figuera, y 'l qui vulga haverlas s'esposa sempre a que se l'hi trenquin los brancaillons, a caure y a trencarse cap y coll.

No obstant hi ha un medi de haverlas, la baduquera, aixís com hi ha un medi de barrarse ab los homes, lo ganivet, lo matxete o lo punyal.

Figureuvos per un moment que jo sò un nèt dels almugàvers. Que surt un periódich que 'm diu cipayo; que jo ja que no puch anàrmen a encarar ab sos redactors, porque sè que duhen revolver, y que arronsaran lo dit aixís que 'm vegin, m'esbravo ab los xicots que 'l venen, y 'ls hi esqueixo 'ls números porque tinch més forsa que ells, y 'ls hi clavo una cossa a l'os de la musica, porque també vaig mes ben ferrat que tots

ells. Figureuvos que 'l xicot, com una mosca d'ase, continua picantme las orelles, que no senten ja res mes que 'l nom de cipayo, que al cap de vall es un insult, y que jo naturalment, si l'hi he tirat una cossa n'hi clavo un raig. Figureuvos que vè un home que m'estreva, y que no hi ha més, tinch de cedir avergonyit. Figureuvos que en tant Barcelona se va omplint ab mas hassanyas; que 's veuen quatre vegadas més del número de periódichs, que m'insultan, que la bola de nèu que vaig comensar a fer se va engrandint, engrandint tot rodolant per tot arreu, que passo pel carrer y 'm xiulan, y 'm diuen cipayo y fins mosso de la Esquadra; figureuvos que ja tinch la mosca d'ase al nas, y que com es natural la mèva poca instrucció, porque al cap de vall jo visch dels sis rals de la llibertat, no m'permet coneixe que hi ha tribunals de justicia....

¿Qué es lo que tinch de fer?... No es vritat que no hi ha més medi que anàrmen al temple de Baco, a agafar esperit, y desseguida al quartel a agafar l'eyna, y desseguida al carrer ab un renech als llabris, ab un ganivet a las mans y agambi qui pugui?

Y després, ¿perqué la necessito la justicia? Lo millor es la ganivetada a tort y a dret.

Fet y fet jo cobro per matar y ferir al próxim. La guerra es mon element, la borratxera... de la gloria guia lo meu brás, los sis rals me donan esperit, no 'm falta res mes sino que 'm digan cipayo pera llansarme com un llamp sobre 'l pallé y calarhi foch.

Per lo demés, aquesta es la mèva opinió. Un uniforme autorisa pera certas cosas.... ¡Oh! ¡l' uniforme!... ¡l' uniforme!

Jo que 'm dich mossen y que no soch capellà, desde avuy prometo posarme una sotana, pus si 'ls nets dels almogàvers van uniformats, uniformat pot anar també lo net de

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

—Tú, ¿qué vas anar al «Mabille» l'altre nit?

—Sí.

—Y ¿vas passar per la plassa de Santa Ana a la tornada?

—Sempre hi passo.

—Donchs digas: ¿es cert que cada nit posan aquella plassa en estat de siti?

—Vaya si es cert. En prova, que trovarás dos centinellas a cada boca calle.

—¿Dos centinellas de tropa?

—No: d'aquells...

¿En qué se semblan aquells als frares?

—En que tots van de tres en tres ó de quatre en quatre, per supuesto, en fi de bè, los frares per resar y aquells per fuma llenya a la canalla.

S'ha fundat una societat vinicula que publicarà un periódich, al qual s'han suscrit ja tots los taberners d'aquesta ciutat.

Lo títol del periódich es «LO CIPAYO.»

A n'als que dihuen que la rassa espanyola ha degenerat, los hi recomanem a tots aquells Tenorios que 'l diumenge passat portaren a cap tantas y tantas proesas en la Rambla, carrer Nou y demés punts de la ciutat.

¡Alló es valor! ¡alló es heroisme!

Segons se 'ns ha dit, l'altre dia a la nit a Tarragona hi va haver una grossa alarma. Fou lo cas que 'l escolá major, allà en vers a las dotze, senti gran terretremol dins de la iglesia, y al anar a saber lo qu'era, quedá sorprès al véurer que 'l Rey don Jaume havia sortit de son sepulcre y passejantse amunt y avall, feya dringuejar l'espasa per sobre las llosanas del paviment.

Als cinch minuts d'haver vist aixó 'l escolá, ja 'u sabia tot Tarragona y los voltans de la catedral estavan tots plens de gent que sapiguer volia lo cremament de don Jaume.

¿Y saben lo que hi havia? Després de ferli sis centas creus de las quals don Jaume se 'n va riure molt, fou preguntat per un ignocent, qu'es lo que desitjava; respongué ab veu de tró:

—Que cap nyicris d'aquels qu'es crehuen que per ser rey sols cal portar corona, profani 'l meu nom.

En Prim s'en vá a Vichy. Allá parlará ab Napoleon.

¡Qui li havia de dir quan anava a tocar lo clarinet per las festas majors del Camp de Tarragona, que vindria un dia que aquells llabis que apretavan la llengüeta parlarian ab l'Emperador de Fransa!

O faixa ó caixa, deya quan era miquelet, y avuy que t'la primera, y que las segonas las hi guarda en Figuerola, no desitja mes que anar a la qua de la majoria.

Sembla la llanseta que posan los xicots a la qua dels estels, que es lo que fa mes mal.

A Madrit s'han tancat las cortis.

Aquí lo diumenge passat se van obrir allá a dos quarts de vuit del vespre.

Los resultats del bestia que va escaparse, van ser quatre ferits de altres tantas porcadas.

La vigilia de San Pere al vespre los xicots d'un barri del ensanche van fer un foch, y com ab una cadira vella simulesin la crema de la cadira real d'Espana, un d'aquels fulanos que de tan en tan tenan la humorada de disfresarse de soldats, los va espavilar a castanyas, dienlos que lo que t'nian de cresmar eran los caps verts dels republicans.

Fets d'aquesta naturalesa no necessitan comentaris.

Ab motiu del natalici del que 'ls carlistes diuhen princep d'Asturias los monárquichs demócratichs s'han permés tirarlos quantas pullas los hi han vingut a ma. Aquí si qu'es pot aplicá alló de: «L'oli diu a la payella, fuig no 'm enmascaris.»

—Noy l'altre dia feya un vent tant fort que fins vaig veure una senyora, que veslit, anáguis y camisa tot se li va posar al cap.

—Y no vas veure res mes.

—Com a bon carlí, després d'aixó vaig aclucá 'ls ulls.

—¿Qui son aquells?

—Los que no son aquets ni 'ls altres.

—Home determiniu mes.

—Una classe de mosquits de saller que portan calsas bermellas porque las tacas del vi no s'hi coneuguin.

En celebritat del natalici de son princep, los carlins han fet grans festas.

—Entre altres cossas han omplert de vivas a Carlos VII tots los orinadors de Barcelona.

Me sembla que 'n Carlets no podrà dir que 'ls carlins de Barcelona no sigan complerts, y sobre tot justos.

La passió política.

Lo teatro saló dels Camps Eliseos estava ple con un ou. Los espectadors a pesar de lo molt que patian, apretats com las anengadas al barril

feyan esforços per aplaudir la Passió Política que 's posava en escena.

May s'havia vist aquell teatro tan ple, y ben segur que pocas vegadas s'havia omplert tampoch de tants aplausos.

No es lo nostre objecte fer de l'obra una crítica, porque ni tenim talent para ferla com se mereix, ni las condicions del Ponton la permeten.

L'obra t'una gran ventatje. Es una parodia de una obra pesada com la Passió, en quatre actes bastant llarguets, y que no cansa al espectador. Ne té una altre, y es que apesar de ser, com acabém de dir, parodia de un drama sacro, no ofen las creencias de ningú.

Escita ab molta gracia, corra llaugera a son desenllás, seguint un a un los passos de la Passió, que son també los de la passió del Poble espanyol. La figura d'aquest, personificada ab en Salvador, se manté sempre digna, simpática y aixecada. Es alló que se 'n diu un republicá, de aquells a qui tothom los diu «¡Si tots fossen com vostel!»

Las figuras de la Verge Democracia, de la Magdalena Espanya, de la Verónica Revolució, de l'Emilio Joan, Baldomero Pere, Estanislau Jaume y Francisco Tomás, encare que de menos importancia, son també dignas, tant per lo ben presentadas, com per l'originalitat y bona pintura de sos respectius caràcters.

Los demés personatjes de l'obra logran lo que sos autors sens dupte 's proposaren. Sense ferse odiosos, ni exitar passions, se fan ridicols y fan riure. Tant aquell que se sembla a n' en Prim, com los que fan la mateixa cara que 'n Sagasta, en Ruiz Zorrilla, en Figuerola, en Rivero, l'Ayala, l'Olózaga, en Topete, en Caballero de Rodas, l'inviolable semi-rey, y molts mes que no volém anomenar, porque es millor anarlos a veure per coneixe'ls, son figuras que fan riure, distreuen, y alló que 's diu se fan coneixe.

Y després ¡que bè que estava l'últim acte, quan ningú s'ho esperava, y 'ns surt un tipo que era en Sunyer y Capdevila, fet y pastat! Y quant surt lo zigzagador Balaguer?... No 'ns ne dich res!... Vaja, es una broma mes ben trobada que tolas las carbassas que se 'n han endut los muniñadores de reys... Veyeu si 's pot dir més.

Durant la representació, observarem una cosa. Lo públich, ja siga, porque era lo primer cop que veyia una obra de aquesta naturalesa, ó ja per massa aglomeració de vistes y bonas situacions, culli los efectes mes groixuts, deixantse perdre las sátiras mes finas y mes ben trobadas. Vaja que alló de penjar-se en Nicolau Judas en una parra, no se l'hi acut a ningú mes que als autors de la Passió política. ¿Y lo de assotar al poble, lligat en l'arbre de la llibertat? ¿Y los reys de la infern? ¿Y 'ls finals de tots los actes, plens de ideas grandiosas, y originals contrasts?

Nosaltres creyém, que a mida que l'obra s'anirá veyent, s'hi trobarán novelats. La nit del dijous se pogué apreciar son conjunt, se pogué dir que era un pensament felis, felisment executat. Un altre dia 's podrà dir, que en l'obra no hi falta, ni hi sobra res, y que está plena de ideas xistes, y conceptes tant ben trobats com ben colocats en sos puestos respectius.

Un pensament com lo de la Passió política se té sols una vegada a la vida. No es de aquells que 's trobin pèl carrè. Fill de la inspiració de moment, significatiu, intencionat y sobre tot original, no pot menos que ser l'ànima de una obra tan notable com la que 'ns ocupa.

Y ara que de l'obra hem parlat, deixantnos moltes coses al tinter, perquè ja havem dit que no feyam cap judici crítich, me sembla que es hora de respondre á nostres lectors, que, sens dubte, 'ns preguntarán:

—¿Que tal la execució?

Aném per parts. Los actors en general tots se lluhiren. Per lo mateix que tots se lluhiren no farém menció especial de cap d'ells. N'hi jugan mes de quaranta dels que parlan y ja veuhem que seria molt amobinós fer una lletania que digués: En Roca, molt bè, en Figuerola, molt bè; en Bonaplata, molt bè; en Llimona; molt bè.... Millor es que espresém la nostra idea, baix la següent fórmula matemàtica:

Tots $\times$ molt bè—molts aplausos.

Los tipos foren ben presentats, y 's coneix que l' senyor Soler es un home entès en aixó de fer cosas iguals. La Naturalesa, casi may pot ferlas, l' art ha pogut realisarho.

Ara ve lo mes sensible. L' escena encare que ben presentada, se ressentí de falta de brillo en lo que toca als tramoyistas. Un teló 's quedá encallat; y per faltas que creyém fillas sols de un dia de estreno de una obra, en que hi jugan entre una cosa y un altre á la vora de cent personatjes algunas situacions produhiren tot l' efecte que produhirán un altre dia si 's hi posa semey.

Velshi aquí algunas de las cosas de la *Passió política*.

Ah! Se m' olvidaba dirlos hi que alló de que hi havia de haver trompadas se torná aygua de borratxas. Las mans que havian de donarlas, millor se emplearen aplaudint. Per lo tant ja poden anari los poruchs, y fins portarhi la dona y la canalla.

Mes ranxo.

N' hi havia que deyan que lo del diumenje ho havian fet fer los socios de la companyia de la porra.

Allistat á aquesta confraria hi ha aquell gegant que dú la porra al coll, quan surt á las professons de Corpus.

Per lo que creyém que lo que 's ha dit no ha sigut més que una mala inteligencia, agafant lo raba per las fullas, ó sia 'ls individuos de la porra per gent nascuda tant sols pera fer los gegants.

—La reyna ha addicat.

—¿De que?

—De la vergonya.

Dinhen diaris de Paris, que 'l sargento, anomenat Alfonso, una vegada fou declarat rey del desengany, després del besamans, digué al Duch de Sesto:—«Mira, vina á veure 'l velocípedo que abir la mamá 'm vá comprar á la fira de San Joan.»

Y lo real bordegas montá en lo velocípedo, y dirigintse pèl cantó d' Espanya doná cops de peu, y corregué, fins que la paret del jardí l' hi va dir que n' hi havia prou, quan en ella hi doná un cop de cap, que l' hi féu una banya al front.

Ab aquest motiu la corona l' hi feya mal, y per ço es que no se la posá.

Hi havia un altre motiu que l' hi impedí. La banya: Simbol dels Borbons, que jamay han pogut amagarlas ni dessota 'l cèrcol de una corona.

—Lo noy terso, no es massa noy que diguém.

—¿Perque?

—Perque ja es pare.

—Això 'm proba tant sols que es més noy que may. Perque al cap y al últim no ha fet més que una *criaturada*, posant un infelis al men.

Carlos mirantse al seu fill:

Al fi podrá Espanya veure

lo que de fer sò capas,

si 'm deixa en son trono seure;

per are ja 'm queda á deure

lo dot d' aquet bordegas.

En vista de que Isabel ha abdicat de lo que ella diu sos drets á la corona, en Xacó vol abdicar los drets que tē á la seva dona; pero aquella se riu de la abdicació del seu home com los espanyols nos riem de la seva.

ESTADISTICA.—Espanya tē quatre reynas mares, quatre reys, tres reynas, dos prínceps d' Asturias, dos emperadors, duas emperadoras, un príncep imperial y després tota una sanallada de peixi minutti, aixó es, peix sense sanch. ¡Ah y l' Olozaga no trova Rey!

Vostés no 'n sabian. Lo Rey Alfonso es un xicot de molt talent y molt bon cor. L' altre dia un xicot amich seu li va dir que la seva mare era molt plora micas y ell se 'n va riure.

—¿Per que te 'n rius, li va preguntar lo xicot?

—Per que de plorallas ne venen riallas; ja veurás quan jo seré rey com la faré riure.

—¿Ab que?

—Ab las plorallas dels espanyols.

Diu que 'ls carlins se volan tirar al carré, al crit de Deu, Patria y Rey.

Aixó 'm fa creure que ja están cansats de viure.

Lo cadáver galvanizat, va perdent la forsa galvánica, y en sa agonia demana que l' acabin de matar á bastonadas.

Son tants los que 's prestan á verificarho, que 'ls bastons han pujat mes enllá de la meytat mes del preu que avans tenian.

COSAS CÉLEBRES.

Lo Cabo Simon.

La seva barba.

La navaja (ho será 'l dia que l' afayti.)

Ha arribat un cargament de cipayos d' América.

Son uns aucells molt bonichs, pero molt poruchs é inofensius.

Ab aixó 's diferencian de aquells que ni son bonichs ni tenen por de cometre un disbarat, quan corran pèl carre ab la bayoneta á las mans, ni son inofensius, puig que quant convé saben fer quatre ferits pera espantar als que 'ls hi diuhent cipayos.

Los cipayos de América, aquets aucells de que vos he parlat, han vingut aquí pera portarlos al tiro de gallinas, en hont ja han cambiat lo rétol que des d'are dirá: «Tiro de cipayos.»

L' entrada será á ral per tiro.

Esperém que no hi faltará concurrencia, pus lo citat aucell es molt bò per l' olla.

Avants de la representació de la *Passió Política*.

Un home poruch.—Geroni estich segur que si s' escorcollava á tots los que assisteixen á la representació de la *Passió Política*, 's podrian carregar dos carros de reвольvers.

Després de la Representació.—Noy no hi hagut mes tiros que 'ls que s' han sentit al final del primer cuadro. Se coneix que se las pegavan.

—¿Qui vols que se las pegués?

Los comparsas que feyan de soldats.

—Vaja, que veyentse vestits de soldats, ni 'ls comparsas saben estar quiets.

MANAMENTS DE LA LLEY PROGRESISTA.

Primer. Amar lo presupuesto sobre todas las cosas.

Segon. Jurar, que may se jurará res en vritat.

Tercer. Fer festa cada dia, mentres s' es al poder.

Quart. Dur al pare y á la mare á la Carraça, si es que son republicans.

Quint. Bombejar y fusellar.

Sisé. * * * * * (Entenguim qui vulga y sobre tot qui crega ab l' Espanya ab honra.)

Seté. Donar l' administració á n' en Figuerola, perquè 's compleixi lo manament de la lley de Deu que diu no furtarás.

Vuyté. Prometre molt, no cumplir res; y sobre tot no dir mentidas.

Nové. No desitjar la dona del próxim; pero fer us de l' honra de la Espanya.

Desé. No desitjar los bens del próxim; pero incautarse dels fondos de las caixas de depósitos.

Aquets manaments s' enclouhen en dos, á saber Turró pera si; é himne de Riego pera divertir al próxim.

Mes ranxo per variá.

—¿Lo Papa ja es infalible, no es cert?

—Sí senyor.

—Donchs bueno, m' acut una idea, y si 's tornava boig?

—Home á mi m' acut un dupla, si ja hu deu serho?

—¿Y en que 's funda?

—En que vol ser diferent de las personas.

—Puput, d' hont vens?
—De Roma.
—¿Qué portas?
—Corona.
—¿Qué buscas?
—Calés.
—Donchs ja pots girá qua y no tornis may mes.

—¿Qué val mes, República ó Monarquía?
—Monarquía, qu' es mes cara.

En Rivero es president interi.
Quina presidencia mes tronada.

¿Y per qué?
Perque 'n Prim es á pendre las aguas.
A pendre las aguas? Mes hauria valgut qui hagués anat en Rivero que li convenen mes.

—La Reyna m' ha donat un bon xasco.
—Y aixó, com ha sigut?
—Afigurat que á París la vaig veure pujar á un cotxe y 'l primer peu que va aixecar va ser l' esquerra.

—Y qué?
—Y ha parit un xicot.
—¡Ah!... ja 'l entench. ¿Y si hagués pujat á peus junts, que hauria parit?

—Home, la cosa es clara, una mona y un xicot.

—¿Y perque no fos ni un ni altre, quin medi hi ha?

—No pujar de cap peu.
—No mi he parat may.
—Donchs parati que no falla.

—¿Que vas anar á veurer la Passió política.
—Vaya no 'n faltava d' altre.
—Diu que hu van fer tan bé?
—Home no hu tenen de fer bé, si imitan á 'n als que la fan á Madrid.

—Sr. Arcís, cinch naps per la corona del príncep D. Jaume.

—Be podia haver nascut coronat que 'ns hauriam estalviat aquels cuartos.

—¿Ahon va Sr. Serafi, que no s' adona dels amichs?

—Home dispensim, com que la reyna ha parit vaig atrafagat.

—¿Quina reyna?

—Ay ay, la de Espanya, la reyna Margarida, la dona de don Carlos.

—Ara l' entench, pero aixó de reyna de Espanya, la reyna Margarida, hagués dit la seva reyna. Suposo que deu correr per fer fe la corona pel xicot.

—Y donchs.

—Pues si vol estalviarse 'ls diners li puch proporcionar uns estalvis de llantó, que encara que una mica vellets poden fer l' efecte.

—Sempre será un gat dels frares.

—Y vosté un gat de las monjas.

Un Carli.—Digaume un nom que fassi rey.
Un Unionista.—Antoni.

Un Iberista.—Fernando ó Lluís.

Un moderat.—Alfonso.

Un Pastelero.—Joan.

Un Republicà.—Neron ó Ximplici.

Lo Carli.—No l' han sapigut trovar no ni ha cap com Cucurulla.

—¿En que se semblan los cipayos als reys?

—En que volen ser inviolables.

—¿Y 'l Ponton als batans de una fábrica?

—En que mou molt de soroll.

COSAS ESTRANYAS.

Fondos que pujan.

Progresistas parats.

Paradas que 's mohuen.

Prims gruixuts.

Partits units.

Unionistas desunits.

Generals particulars.

Y altras.

—¿Quina llástima que no siga moda usá la figura retórica nomenada trasposició!

—¿Per qué?

—Perque de cada barri ne feriam barri-cada.

Telégramas.

Fa molta calor. Lo sol se presenta pera candidad al trono. Per aixó segueix la conducta de 'n Montpensier: molestar als espanyols.

S' ha descobert un dipòsit de llansas en la sagristia de l' Iglesia de Atotxa. Servian pels armats, y ab aquesta excusa 's destinavan als carlins. S' han embargat las campanetas de ajudar missa, que 's destinavan á tocar á somatent.

En Prim se n' ha anat á cassar un rey á las Montanyas de Toledo. Ahir vá trobar un os.

Avuy en Sagasta ha tingut una disputa ab en Rivero president interi del Ministeri. Sos nirvis se l' hi han exital de tal manera, que al encendre un puro s' ha socarrimat los pels del bigoti. No hi ha hagut necessitat de l' ausili de bombers.

Lo príncep imperial ha fet avuy una raresa. La seva mare l' ha amenassat en portarliho á l' hospici, y s' ha calmat.

Napoleon te dolor. No obstant sen confessor diu que no t' contrició. Ab aixó no hi ha pas salvació per ell.

Un célebre autor cómic está escribint una

obra que destina als bufos, ab lo titol de la Abdicació de Doña Isabel. Lo ex-rey Xacó no hi surtirá perque 's desconfia de trobar un actor que vulga encarregar-se de un paper tan desairat.

La carta dels prínceps de Orleans, s' ha contestat per medi de memorialista, desetxant la petició que formulavan.

VEYER.

Ha nascut un xicot, gras, robust y ab una cara de Carli que espanta.

La primera paraula que ha dit, ha sigut *bé*, *bé*, mientras lo papá terso deya *mal*, *mal*.

S' han tirat confits de guix á la canalla. S' ha descambiat un duro ab xavos y també s' han tirat. Hi ha hagut molta gálzara.

La llevadora duya una margarida á la boca. Lo papá Terso fumava un puro de tres que s' havia fet venir espresament d' Espanya y que per cert era molt dolent.

Tant patriotisme, ha fet riure á tot lo mon.

En Cabrera ha regalat la gorra de cop á la criatura, que 's diu Jaume.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Funció per avuy.—1. Sinfonia de la ópera inédita, *La companyia della porra*.—2. Estreno de la zarzuela en tres actes, *La conspiració*.—Títols dels actes: 1. *¿Durém pilos ó garrots?*—2. *¿Durém garrots ó pilos?*—3. *Orden del dia para mañana: la discusión pendiente*.—4. La pessa en un acte, *Qui no vulga pels, que no caji á l' era*.—En la qual hi haurá quatre ferits de ganivet de una part, y un de una bala de revolver al cap de l' altra.

Entrada per la Rambla.—Hora, entrada de fosch.

TEATRO NACIONAL: S' ha traslladat desde 'l dijous al Teatro Saló dels Camps Eliseos, ahont s' hi representa ab molt éxit, y sembla que s' hi representarà per molt temps la Tragicomedia satírica é histórica dividida en quatre actes y onze quadros titolada *La Passió Política*, en la qual hi jugan mes de xexanta personatjes sense contar los coros y comparsaria.

A pesar de que la obra será presentada ab gran luxe, se ha fixat en 2 RALS! lo preu de entrada, 4 rals las cadiras de primera, 2 rals las de segona, 1 los asientos fixos y 30 rals los palcos.

Se despatxan localitats en casa Lopez, llibreria, Rambla del Mitx, 20, hasta una hora avans de la funció y desde el mateix moment s' obrirá lo despatx en los Camps.

Imprenta de M. Gonzalez, Puerta Nueva, 30.—1870.